

Màrius Torres: poeta de la mort

Màrius Torres va néixer a Lleida al 1910. Fill i nét de metges, cursà la carrera de Medicina i, fins i tot, l'exercici, bé que poc temps. El 1935, atacat per una greu malaltia del pit hagué de recloure's al sanatori de Puig d'Olena. Hi restà fins a la mort, esdevinguda a la fi del 1942. Els seus poemes van ser publicats al 1947 a Mèxic, amb el títol genèric de *Poemes*.

El poeta desapareix en la plena joventut, però la seva obra havia arribat a un grau de maduresa fixa: no hi ha vacil·lacions ni dispersió, el poeta troba molt d'hora el seu propi camí. D'aquí la sensació de seguretat i de plenitud que dóna, malgrat els poc anys de poesia. El seu vers és clar, fàcil, perfectament construït i d'una musicalitat suau infal·lible. Màrius Torres estava dotat d'una fina i depurada sensibilitat musical i potser això ajudà a decantar-lo cap a un tipus de redacció que és ja virtuosisme verbal estricte. Per aquesta banda corria el risc de la banalitat, però se'n salvà no sols per la «noblesa de paraules», sinó també per la intensitat moral i sentimental dels seus continguts. Torres és, en efecte un poeta de la mort.

No solament de la mort, és clar. La mort, el paisatge, l'art, la gent, les coses, el seu país, són motius freqüents en els seus poemes. Però ell era un malalt sense remei i en els seus llargs anys de pacient condemnat hagué d'encarar-se una vegada i una altra a la imminència de la mort; com a amenaça, com a premonició, com a llibertat.

Les «Paraules de la Mort»

El dia 10 de març els alumnes de l' EMT van escenificar els poemes de Màrius Torres amb l'espectacle «Paraules de Mort». Un personatge era constantment sobre l'escenari: la mort. Un muntatge

ple de símbols i de suggeriments -això és la poesia- que obligava l'espectador a mantenir l'atenció en els moviments, la música i les imatges que sobre l'escenari anaven desfilant. El treball de dicció i recitació dels actors, així com la coordinació dels moviments a escena van ser perfectes. En paraules de la

directora, Maria Castillo, « hem volgut fer un espectacle teatral sense un fil conductor clar, on els espectadors completessin allò que veien a l'escena.»

No hi havia més objectiu que aquest: l'espectador n'havia de captar el sentit mitjançant la seva intuïció i també amb els versos que recitaven els actors deixant-se portar per les imatges i pels versos.

No hi havia més objectiu que aquest: l'espectador n'havia de captar el sentit mitjançant la seva intuïció i també amb els versos que recitaven els actors deixant-se portar per les imatges i pels versos.

Malgrat el tema, la representació no tenia la intenció de fer plorar el personal com es podia pensar, ja que com diu Maria Castillo (referint-se la Mort): « Nosaltres defugim, ens la trobem entre la gent, de vegades la cridem, però encara que no diguem

els seu nom, sempre ve a buscar-nos. Amb les paraules del poema ens volem defensar de la Mort.»

Daniel Zapata. Tutor tècnic